

RIBA ILDIKÓ

Időd

könyökölsz időd ablakában
gyorsvonatod gyorsan robog
életed sok állomása ragyog

érzékeimben állócsillag lettem
megszoktad mindig kéznél vagyok
napjaidat nem zavarom hallgatok

állítsd meg néha vonatod
ajándékozz számolatlan időt
nem kérek sokat tudhatod

indulópontod messze van
utad hosszú vágányon halad

nem kísérhet végéig féltő kezem
fogd meg simítsd ráncait míg lehet

Tiszavirág

festenék felhőkre
szép színes képeket
selyemfényű kéket
pasztellel zöldet

fénylő ezüstre aranyat
sejtelmes szavakat
csobogó patakban
tükröződő madarat

hajladozó nádszálakat
magasba ívelő szárnyakat
tiszavirág létű vágyakat

Májusi

Májusi eső
aranyat ér? szélvihar
gyökeret kitép.
Faágon törött fészek,
madárfióka nem él.

Folyondár

éji sötétben sápadt
haragvó holdvilág lát
út nélküli
lankák lejtőin
kábán bolyongok
utamon kísérnek árnyalakok
megállok néha
mély csendet hallgatom
távolból
kuvikok kiáltanak
kelletlen hangon
tapogató kar nyúl felém
zöld folyondár fonja
ragacsos indáit béklyóként
kőmerev lábamra
csápja nyúlik
mind magasabbra
ördögi ölelése
torkomat fogja marokra